

Skarżąca podnosi, że nie przyjmując zaskarżonej decyzji w terminie przewidzianym w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, Komisja naruszyła ten przepis a także zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań

Ponadto skarżąca utrzymuje, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje, z naruszeniem art. 9 ust. 3 w związku z art. 9 ust 1 i art. 11 ust 2 dyrektywy 2003/87/WE, ponieważ zastosowała w zaskarżonej decyzji swoją własną metodę ustalania całkowitej ilości przydziałów a na podstawie tej metody ustaliła de facto w sposób wiążący całkowitą ilość przydziałów, do rozdzielania których Republika Czeska jest uprawniona.

Nawet przy założeniu, że Komisja mogła zastosować swoją własną metodę w celu oceny zgodności krajowego planu rozdzielania z wymogami dyrektywy 2003/87/WE, naruszyła ona art. 9 ust. 3 tej dyrektywy, ponieważ zastosowana metoda nie jest ani przejrzysta, ani obiektywna, a także ponieważ ustalona ilość przydziałów emisji nie odpowiada kryteriom ustalonym w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE.

Skarżąca twierdzi w końcu, że nie uzasadniając w sposób wystarczający zaskarżonej decyzji, Komisja naruszyła również art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2007 r. — Republika Grecka przeciwko Komisja

(Sprawa T-214/07)

(2007/C 199/75)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias, G. Kanellopoulos)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie zmiana zaskarżonej decyzji Komisji w sposób następujący: ograniczenie odpowiedniej korekty do faktycznie uwzględnionego okresu 24 miesięcy, niedokonywanie korekty w sektorze upraw rolnych w roku zbiorów

2003 lub w każdym razie ograniczenie korekty do 2 % i tylko w odniesieniu do pszenicy twardej, niedokonywanie korekty finansowej w dziedzinie środków dla niektórych produktów rolnych na rzecz mniejszych wysp Morza Egejskiego lub w każdym razie ograniczenie jej do 2 %;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze na decyzję C(2007) 1663 wersja ostateczna z dnia 18 kwietnia 2007 r., opublikowanej pod numerem 2007/243/WE (Dz.U. L 106, str. 55), na mocy której Komisja wyłączyła z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie — a w niniejszym przypadku przez Republikę Grecką — z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Republika Grecka podnosi następujące zarzuty nieważności:

W pierwszym ogólnym zarzucie nieważności, który dotyczy korekty w sektorze upraw rolnych, środka POSEI i sektora przetwórstwa pomidorów, skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła istotny wymóg proceduralny w związku z nieprzeprowadzeniem konsultacji w sprawie oceny wagi naruszeń zarzucanych Grecji, szkody poniesionej przez Wspólnotę i kwoty przewidzianej korekty; w drugiej kolejności zdaniem skarżącej należy stwierdzić nieważność decyzji ze względu na brak uprawnień Komisji *ratione temporis* do zastosowania korekt wykraczających poza okres 24 miesięcy poprzedzający dokument, w którym sformułowała ona swe ostateczne stanowisko w przedmiocie tej korekty i jej kwoty.

W drugim zarzucie, który dotyczy korekty w odniesieniu do upraw rolnych, skarżąca podnosi, że dokonano błędnej wykładni i zastosowania art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3508/92 (¹), art. 1 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1593/2000 (²) i art. 58 rozporządzenia (WE) nr 445/2002 (³), ponieważ na mocy tych przepisów identyfikacja gruntów może odbywać się również za pomocą map odpowiadających mapom ortofotograficznym; w drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że błędnie oceniono okoliczności faktyczne oraz niewystarczająco uzasadniono sporne korekty. Skarżąca podnosi również błędną wykładnię i zastosowanie art. 60 rozporządzenia (WE) nr 445/2002, ewentualnie błędną ocenę okoliczności faktycznych dotyczących kontroli na miejscu i okresu, w którym miały one miejsce, jak również braku podstawy prawnej dla nałożenia korekty ze względu na to, że zdaniem skarżącej Komisja dokonała błędnej interpretacji art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2419/2001 (⁴). Skarżąca twierdzi również, że — w szczególności jeżeli chodzi o korektę 10 % obejmującą pszenicę twardą — Komisja nie oceniła właściwie okoliczności faktycznych i przekroczyła zakres swoich uprawnień dyskrecyjnych.

W trzecim zarzucie skarżąca twierdzi, że nałożenie korekt w wysokości 5 i 10 % na uprawy rolne naruszyło zasadę proporcjonalności, ponieważ w odniesieniu do roku poprzedniego wprowadzono istotne ulepszenia do systemu, co zresztą zostało podkreślone przez Komisję.

W czwartym zarzucie w odniesieniu do środka POSEI — mniejsze wyspy Morza Egejskiego, skarżąca podnosi, że: (a) art. 3 ust. 3, rozporządzenia (EWG) nr 2019/93⁽⁵⁾ i art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2958/93⁽⁶⁾, dotyczące kontroli systemu zaopatrzenia małych wysp Morza Egejskiego, zostały błędnie zinterpretowane i zastosowane, ewentualnie, że dokonano błędnej oceny okoliczności faktycznych, ponieważ władze greckie zrealizowały to, co zostało przewidziane w rozporządzeniach, (b) odnośnie do upraw pomidorów i gajów oliwnych małych wysp Morza Egejskiego również dokonano błędnej oceny okoliczności faktycznych, ponieważ LPIS⁽⁷⁾ i rejestry funkcjonowały normalnie i że w każdym razie — jeżeli chodzi o naruszenia o niewielkim znaczeniu — wobec skarżącej zastosowano ogólną korektę obejmującą system upraw rolnych i że druga kara nie może być zastosowana z tego samego powodu w różnych uregulowaniach i w końcu (c) korekta zastosowana do środka POSEI naruszyła zasadę proporcjonalności.

- (⁵) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli pewnych systemów pomocy Wspólnoty (Dz.U. L 355, str. 1).
- (⁶) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1593/2000 z dnia 17 lipca 2000 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3508/92 ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy (Dz.U. L 182, str. 4).
- (⁷) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 445/2002 z dnia 26 lutego 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich ze środków Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 74, str. 1).
- (⁸) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 (Dz.U. L 327, str. 11).
- (⁹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2019/93 z dnia 19 lipca 1993 r. wprowadzające szczególne środki dla mniejszych wysp Morza Egejskiego dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 184, str. 1).
- (¹⁰) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2958/93 z dnia 27 października 1993 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2019/93 w odniesieniu do szczególnych uzgodnień dotyczących dostaw niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 267, str. 4).
- (¹¹) System identyfikacji działek rolnych.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2007 r. — Transports Schiocchet — Excursions przeciwko Komisji

(Sprawa T-220/07)

(2007/C 199/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Transports Schiocchet — Excursions (Beuvillers, Francja) (przedstawiciel: D. Schönberger, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Komisji z uwagi na naruszenie praw podstawowych skarżącej przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 517/72 z dnia 20 marca 1972 r.;
- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Komisji z uwagi na naruszenie praw podstawowych skarżącej od dnia wejścia w życie rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r.;
- zasądzenie od Komisji, na wskazanych powyżej podstawach, na rzecz skarżącej kwoty w wysokości 50 723 808,39 EUR lub każdej innej, również wyższej, kwoty ustalonej przez biegłego tytułem naprawienia poniesionej szkody, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 8 % w skali rocznej od dnia wydania wyroku w sprawie do dnia zapłaty;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- zastrzeżenie na rzecz skarżącej wszelkich roszczeń, żądań i środków prawnych.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wniosła niniejszą skargę z tytułu odpowiedzialności pozaumownej o naprawienie szkody jaką miałyby ponieść w wyniku przyjęcia przez Komisję decyzji 89/524/EWG z dnia 7 września 1989 r. dotyczącej sporu między Luksemburgiem i Francją w przedmiocie regularnych wyspecjalizowanych usług przewozu osób między tymi państwami⁽¹⁾, która była przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez skarżącą i oddalonej wyrokiem Trybunału z dnia 16 kwietnia 1991 r. w sprawie C-354/89 Schiocchet przeciwko Komisji⁽²⁾ jak też w wyniku przyjęcia rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem⁽³⁾.

W swojej skardze skarżąca podnosi, że przyjmując rzeczzone akty instytucje wspólnotowe naruszyły przysługujące jej prawa podstawowe z uwagi na konwalidację niezgodnej z prawem sytuacji, w jakiej znajdowali się jej konkurenci na rynku przewozów autokarowych między Luksemburgiem i Francją prowadzący swoją działalność bez uprzednich zezwoleń.

(¹) Dz.U. L 272, str. 18.

(²) Rec. 1991, str. I-01775.

(³) Dz.U. L 74, str. 1.